

ты, кой-то съ на човѣческо-то непостоинство жалиши и адуваш? Да ли си ты днесъ такъвъ и стій, какъвъ то си вчера, и малко понапредъ былъ? Съ промененіе-то на твои-те обстоятелства променили съ съ и мыслите ти. Съ вступленіе-то въ друго състояніе прѣалъ си на сябе и други должностіи. Колко то старѣешъ и въ разумѣ-лъ зреешъ, то все другомъ мыслишъ и чувствуваши. — Отъ тута и това дохажда, про човѣцы-те безъ размышеніе газатъ наискаты-те обѣянія, за кой-то съ дали твърда рѣчь, какъ южъ да ги исполнятъ, — отъ тута и това, про човѣцы-те секій день нарушаватъ съ клатвъ утвѣржденнію-тъ связъ на супружество-то и на прѣателство-то, на кой-то за цѣлостъти били сме готови съ главъ-тъ си да съ обвежемъ.

За ради това съ не надѣй и неосланай на човѣка, на неговъ-тъ рѣчь и помошь, кога довѣръ сокѣтъ и благоременно помошь потребуваши; защо съ твърде рѣдки такива, кой-то за тебѣ, за твоето състояніе и за твои-те потребы и желанія честно и не корыстолюбиво мыслатъ. Рѣдки съ, какъти, оныа, кой-то благородно и безкорыстно мыслатъ. Па какъ ти съ чини, щаши ли можа да ги распознаешъ, като е тѣхно-то число только маненко? Па макаръ и да ги познавашъ пытанье е: южъ ли тѣ при природно-то непостоинство човѣческо, да останатъ спроти тебе постоинни и непроменливи? — Чувай съ, не вѣрувай никому слѣпо! Твоя-та съдба никога неповѣрявай на единъ човѣкъ. — Много пыти притворна-та хитростъ и лукавство-то говори съ тебе като съ найискренно добросърдечіе, и гдѣ бы рекълъ чи почтено сърдце бѣ, и чи така го-